

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET-DELFTSCH STUDENTENCORPS

HOOFDREDACTEUR: H. SALM. GRIFFIER: G. H. W. MEEDER.

REDACT.: H.C.G. LANGEMEYER, H.E. WESTENBERG, F.P. VAN GRONINGEN, P. CROOCKEWIT, N.L. PRAK. VERSCHIJNT WEKELIJKS, BEHALVE IN DE VACANTIES. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER— SEPTEMBER. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H D.S.C. f 8.— PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0.35

ADVERTENTIE: PER VAK f 8.— (1/24 PAGINA). REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62 — UITGAVE EN ADMINISTRATIE: DELFTSCHE UITGEVERS MAATSCHAPPIJ — OUDE DELFT 66a 19^e JAARGANG 31 JANUARI 1947 4 BLZ. No. 14

De Senaat maakt bekend, dat ten aanzien van het Corpslidmaatschap van studenten-teekenaars, die tengevolge het laatste zuiveringsbesluit wederom tot de Technische Hoogeschool zijn toegelaten, de uitsluitingstermijnen zullen gelden, zooals die van kracht waren op 31 December 1946, met dien verstande dat zij die zich nog niet aan een zuivering onderwerpen, nimmer Corpslid zullen kunnen worden. De hiertoe benodigde dispensaties van de ballotage bepalingen zullen in de eerstkomende Corpsvergadering worden aangevraagd.

Namens den Senaat,
B. W. VAN DER VLUGT,
Secretaris.

Deze maatregel behoeft slechts weinig toelichting. Het teekenen van de loyaliteitsverklaring was niet slechts een bewijs van instemming met de inhoud maar een categorische vraag aan iederen student of hij bereid was zijn deel te hebben in de gezamenlijke strijd voor het behoud van het hooger onderwijs. Zeer duidelijk is dit destijds uiteengezet en zij die hierop negatief antwoorden, lieten het hooger onderwijs in de steek en stelden zich daarmee bewust buiten de studentengemeenschap.

Redelijk is het dan ook dat deze gemeenschap de voordeelen, die de teekenaars door hun daad boven anderen verkregen, ongedaan tracht te maken en tevens bepaalt op welke wijze zij weer in haar midden toegelaten kunnen worden.

Besloten werd, om de uitsluitingstermijnen, zooals die vastgesteld werden door de zuiveringscommissiën, ook voor het Corpslidmaatschap te doen gelden, omdat de uitspraken geschieden op grond van richtlijnen die in overleg met de studentenwereld tot stand gekomen waren.

Duidelijk is dat slechts door vast te houden aan deze richtlijnen een rechtvaardige zuivering verkregen kon worden en dat het laatste zuiveringsbesluit dit beslist niet doet. De voor de hand liggende bovenstaande maatregel, welke zeer zeker niet in strijd is met de letter van de in de tweede kamer genomen beslissing.

Het is niet waarschijnlijk dat een groot aantal studenten onder deze maatregel zal vallen, maar hij is des te meer noodzakelijk om duidelijk tot uitdrukking te laten komen, dat het laatste zuiveringsbesluit in de studentenwereld niet acceptabel geacht wordt.

P. C. VIETS.

Mijnheer de Hoofdredacteur,

Gaarne zou ik eenige woorden richten tot den schrijvers van het artikel „Almanak 1947” in „De Spiegel” van 17 Jan. j.l.

Mijnheer v. L

Het deed mij goed, iets te hooren van een der fijne geesten in het Corps, met een eigen zienswijze omtrent de dingen, die zich onder Phoenix vleugels afspelen.

Wanneer Uw artikel „Almanak 1947” bedoeld is als een critiek op het Corps, en niet op de Almanak dan kunt U het volgende overslaan.

De Almanak als beeld van het Corps.

We vinden in „De Spiegel” een critiek, waarbij de criticus zoekt naar het neusje van de zalm op geestelijk, artistiek en literair kunnen. Hiermee zal een kunst-critische beschouwing bedoeld zijn.

Is dit nu een juist uitgangspunt, om ons Roode Boek te zien? Zooiets verwacht ik onder een rubriek „Letteren en Kunst” in een dagblad, maar toch niet in „De Spiegel”!

Mijnheer v. L U zoekt toch geen kunst in de Almanak! Juist dat wat leeft in het Corps, het gewone, op een eerlijke pretentiellooze manier in een boek vast te leggen, dat zoek ik in de Almanak. Zoo gezien is de Almanak van 1947 geen débacle! Hiermee wil ik het Corps niet naar beneden halen, maar het Roode Boek brengen op de plaats, die het toekomt. Om dit te verduidelijken bekijken we bijvoorbeeld het vignet „93”. Een naief geteekend opbollend societeitje, waarin de teekenaar het abnormale ledental wil uitbeelden. Hier is een enthousiast Corpslid aan het woord. Dit is iemand die begrijpt wat gewoon is, en dit gezellig en vlot weet weer te geven. Het zegt ons meer dan dat nonsens figuurtje op blz. 253. Ik zoek in de Almanak iets dat „is” en niet iets dat „wil zijn”.

Wat de verslagen betreft, deze lees je één keer, vooral niet vaker. Het geheel is leeg, het zegt ons weinig. Is dit niet goed, op deze manier? het wordt ons duidelijk voorgemengeld op blz. 347:

De mensch wordt soms 1.80 lang
En is van binnen hol
Beweegt zich zestig jaren lang
Op een nog niet gestolden hol
En acht zichzelf van groot belang
En is van binnen hol.

Hierin proeven we onszelf, onze tijd. Laten we bedenken, dat het Corps een kind van zijn tijd is. Maar waarom moet het Roode Boek hiervan de zondebok zijn? Dit lijkt me niet juist gezien. Wanneer het boek door allen samen gemaakt wordt, en niet door enkele knappe pieten, dan kan het een eerlijk beeld worden van het Corps. Almanak 1947 is dit; het is een goed boek.

U, mijnheer de Hoofdredacteur, dankend voor de mij verleende plaatsruimte,

H. J. VERSTER.

Mijnheer de H.R.,

Mag ik even praten met den Heer Verster?

Mijnheer Verster,

Aardig bedacht van U om ook eens iets te bedenken.

Bedacht U ook wel eens, dat alles betrekkelijk is?

Keurt U soms wel eens iets in vergelijking met iets soortgelijks?

Vond U het Corps toch ook maar wat „zwakjes“?

Meende U niet, dat dit in de Almanak van 1947 goed tot uiting kwam?

Snapt U nu iets van de vergelijking:

Goed Corps: Zwak Corps = Goede Almanak: Matige Almanak?

Begrijpt U nu, dat het één het ander kan verklaren? Heusch?

En nu zelf een sommetje:

Die oolijkerd van die bolle-93, U weet wel, dat „enthousiaste Corpslid“, die „iemand, die begrijpt wat gewoon is en dit gezellig en vlot weet weer te geven“ staat tot dien lummel van „dat nonsens-figuurtje op blz. 253“ als puntje puntje staat tot puntje puntje.

Als U er „bollend societeitje staat tot duif“ uit krijgt, moet U beslist even nadenken voor U het nog eens gaat uitrekenen.

W. VAN LUTTERVELT.

Beste Mijnheer de H.R.,

Dank U wel.

v. L.

VAN DEN KAPSTOEL

Ballade met moraal.

In het Afrikaansche woud
leefde een groote hoop termieten.
Alles buiten liet hen koud,
als d'alom bekende bieten.

Maar soms toog men op rooftocht heen.
Wee hem, die hun weg betrad;
opgeaasd tot merg en been
bleef hij achter op hun pad.

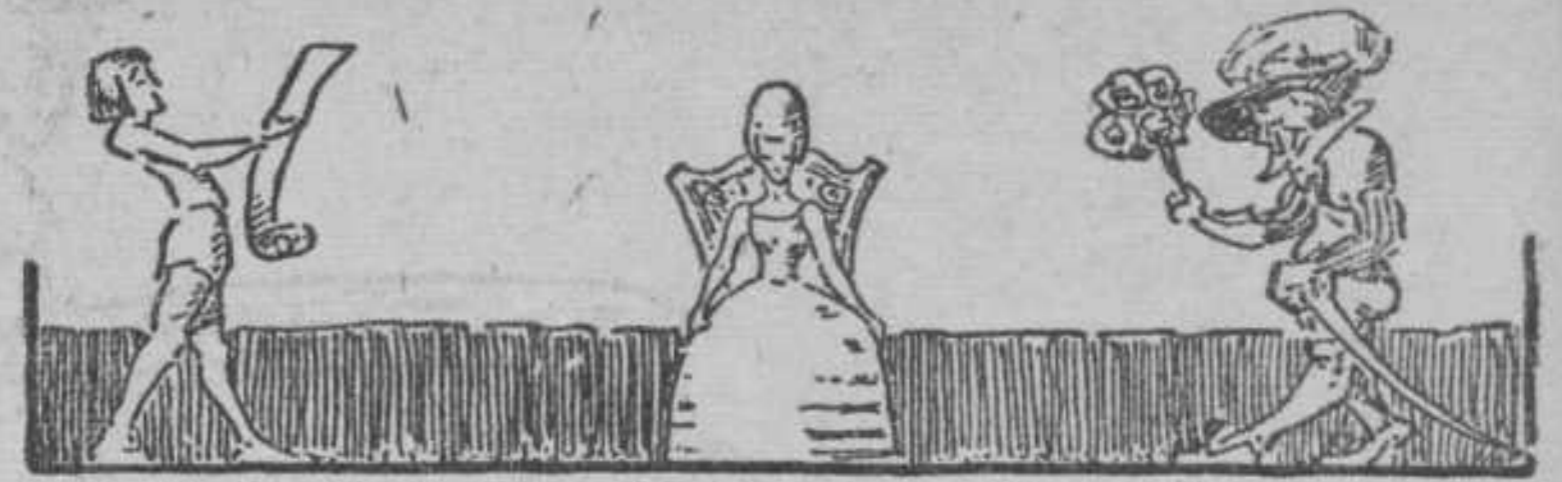
In de hoop was groot plezier
Eendrachtig werd het werk gedaan
En hoog boven dit vertier
Regeerde koning Raskoedaan.

Eilacy, een groote orkaan
Woede hevig, honderd weken.
Der arme dieren goed bestaan
Is met hoop en al bezwaken.

Velen redden 't veege lijf
En vluchtten diep weg in de grond.
Bij gebrek aan tijdverdrijf
Darden ze doelloos in het rond.

Een einde komt aan elke storm.
De resterende termieten
Verlieten hun status van worm
Om weer van 't leven te genieten.

Snel de hoop weer op te bouwen
Werd hun mooie doch zware taak
Hier kende men geen plaats voor lauwen,
Voor gemier of hol gekwaak.

FEUILLETON

„Zool“ constateerde van der Zeever voldaan, nadat hij zich samen met Pietje op een schapenwolkje had neergeveleid, hier zijn we tenminste veilig. Ik had voor geen geld van de wereld willen hebben dat die rechercheurs er achter waren gekomen dat ik... eh... een balletje had kapotgemaakt. Niettemin, o schoone, doch sterfelijke jongedochter, het is zaak op dit moment de woorden te herhalen die vóór mij reeds tallooze malen door den bisschop in tegenwoordigheid van den actrice werden uitgesproken: „Laat ons dit alles bezien.“

Hij boog zich vaderlijk over haar heen en vervolgde, toen het moment daartoe gekomen was: „Houden wij ons intensief bezig met het geval „Zuurkast“ dan treden twee personen op wier onbehoorlijk optreden onzen aandacht voortdurend gevangen houdt. Allereerst is er de man die wij eens hadden, doch nu niet hebben, en in de tweede plaats de vrouw die wij tot nu toe nog niet hadden, doch nu wel hebben, hoewel niet lief. Waar nu deze knaap met schieten en vluchtneigingen althans op dit oogenblik niet tot onze beschikking staat, en bovendien onze sensatielust door het lezen der geheime notulen niet is bevredigd, komen wij ten slotte door extrapolatie der ideeën „briefje“ en „elastiekje“

Het enthousiasme werd fantastisch:
Mieren, kevers, padden, torren.
Allen wilden helpen, sjarren.
„Ieder helpt“ luidde 't devies.

In de hoop was groot vertier.
Eendrachtig werd het werk gedaan.
En hoog boven dit peizier
Regeerde koning Raskoedaan.

Maar ach, dit was vrij kort van duur.
Spoedig kwam er ongenoegen
En werd het leven zwaar en zuur,
Kraakte de hoop weer in zijn voegen.

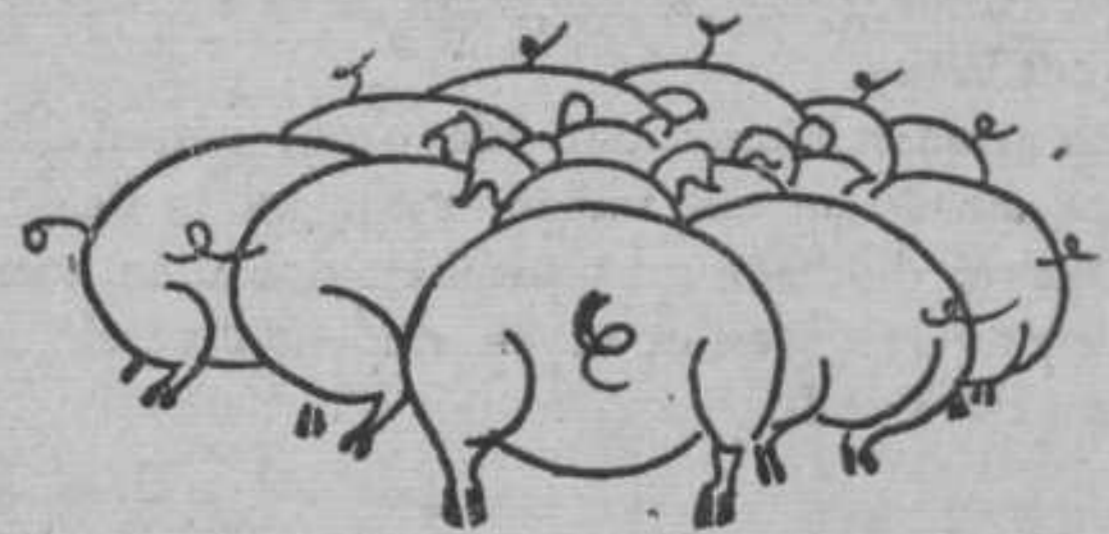
Termieten zijn er nu te veel
Om prettig te kunnen leven.
De hoop is vol en het kraakeel
Doet hem op zijn basis beven.

D'arme koning Raskoedaan
Weet niet meer wat te beginnen
Met zoo menig onderdaan.

Teveel zijn zij om te beminnen
Wilden zij maar henen gaan —
Allen zouden daarbij winnen.

Hoor thans koning Raskoedaan:
't Wordt hoog tijd U te bezinnen
Zoo Uw rijk zal voortbestaan.

G. M.

en cyclische verwisseling in de reeks man-vrouw-lijk tot de volgende boeiende probleemstelling: „Marietje heb jij je briefje nog?” Doch deze vraag is wel even overbodig als de andere. Hebben wij zelf er immers niet met ons leven voor moeten boeten toen wij deze bombastische-sentimentele kanker? ruilt van de hond van Mej. Pietje Massief uit het costuum van Haardmans zaliger trokke? Wanneer wij ons dus afvragen wat de betrekkingen Haardmans-Massief zijn geweest, dan verzoeken wij de vrouw die teveel weet haar zevende sluier af te werpen en ons te melden „Wie is de dader?” Wij raden U niet met spoken te spotten en leggen in afwachting van Uw antwoord het moede hoofd neer in het rustgevende besef dat gij slechts door mijn hand aan de werking van de zwaartekracht onttrokken bent.

Pietje rekte zich uit en begon:
„Nou vader, je mot. . . .” maar Van der Zeever viel haar in de rede:

„Heusch Pietje, ik weet ook wel dat je een jaar aan de T.H. gestudeerd hebt, maar probeer nu toch eindelijk dat dialect eens af te leeren!”

Stilte. Van der Zeever geeuwde behagelijk. Ver in het Westen stond de lucht nu het verdwijnen van de zon in een oranje gloed die het opkomende duister scheen uit te dagen.

„Op een avond als deze,” vertelde Pietje, „heb ik Otto Haardmans ontmoet, en waar mijn leven tot dat moment één aaneenschakeling van mislukkingen was geweest, kreeg het, toen ik hem zag, opeens weer zin. Maar er was, en er is, voor mij geen hoop: één is er die mijn verleden kent van de

kleinste fout tot de grootste misstap toe en die mij daardoor aan hem bindt. Zou ik hem verlaten dan hoefde hij slechts weinig te vertellen om mijn bestaan onmogelijk te maken. Hij onderschepte de brieven die Haardmans mij stuurde: Daarom schreef ik die brief: ik dacht dat Otto mij vergeten was. Maar hij zag dat Otto steeds opnieuw schreef. Daarna is hij met hem gaan praten, over mij. Ook dat hielp niet. En toen, op een nacht kwam hij binnen. Hij waschte zijn handen in de keuken en ging de trap op. Halverwege draaide hij zich om en riep: „Pietje!” Toen ik uit m'n kamer kwam zei hij: „Otto is dood. Op de Societeit. Er is politie. Zij hebben een brief van jou gevonden. Het is beter dat je binnen blijft.” De volgende morgen heeft hij mij met kettingen vastgebonden, zoodat ik het huis niet verlaten kon.”

„Hoe heet die schoft?” vroeg van der Zeever.

„Was Goetenbrouck. Dat Was is afkorting van Wassilof of iets dergelijks. Maar soms gebruikt hij een valsche naam: Word Soutenbrouck. Waar dit van afkomstig is, weet ik niet: 't zal wel uit den oorlog dateeren.

„En nu: op jacht!” riep van der Zeever, want, of hij het verhaal nu geloofde of niet, er waren hem tal van lichten opgegaan.

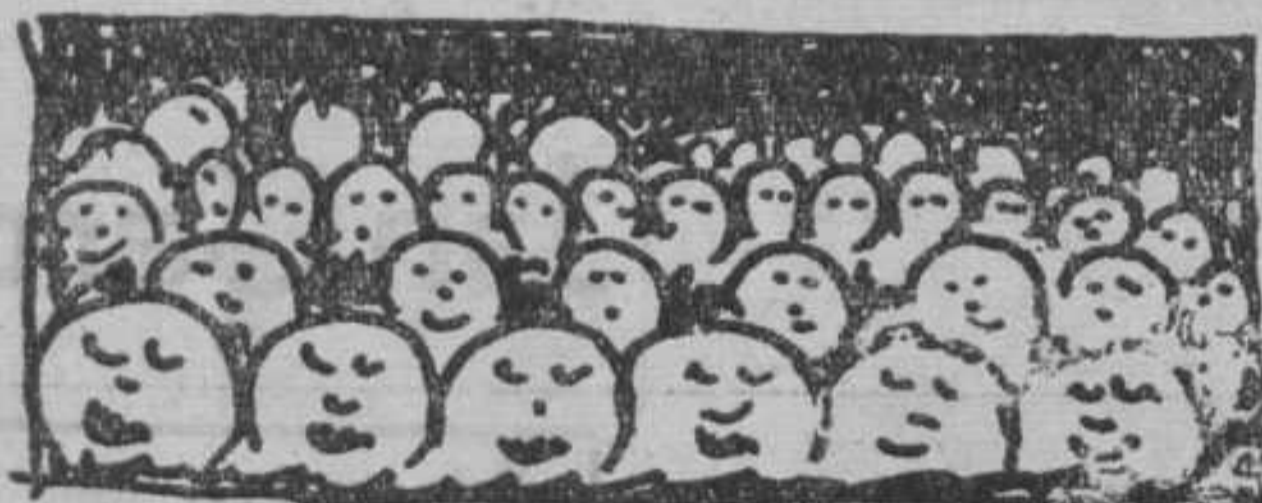
En dat was niet iets om zich over te verwonderen: want terwijl Pietje haar verhaal vertelde waren zij op hun wolk verder afgedreven en aangekomen in de nachtelijke hemel boven Brussel.

(wordt vervolgd).

EERSTEJAARS RUBRIEK

REDATIONEEL

Ja, eindelijk dan heeft de Redactie een versierde fles bereikt, waaruit zij geproefd heeft wat er in het eerste jaar leeft. Maar dat bleek slechts een voorproefje te zijn. Het mooiste moest nog komen Laten wij echter alle ernst en alle gekheid op een stokje hangen, Heeren eerste jaars, en met koel verstand en bezadigd gemoed deze bloemlezing van Uw studentenleven doorlezen. Zoo wilt Ge immers dat we oordeelen zullen? Wij passeeren een lange lijst van anonymi en werkelijk het is alle even waardeloos. Wij hadden U niet erger kunnen blameeren dan wat we van U ontvingen in extenso af te drukken, Lees deze „capita seluta” eens en als het hier en daar om te lachen is, weet dan dat ook wij soms gelachen hebben. Gelachen maar met een traan van schaamte. Gelachen maar met een zucht van ontmoediging

Geachte Heer Menger,

Hierbij een artikel van mijn „hand”. Het is de bedoeling geweest een suggestieve tekening er boven te plakken. De teekenaar is echter plotseling ziek geworden en zal eerst Woensdag 29 Januari in staat zijn de prent af te leveren. Dan zal ik die nog sturen.

Met hartelijke groeten.

LEVISSON.

Een „goed” Corpslid.

8 Uur. Een luid gegill! Met vreeselijk gesteun verheft zich een manspersoon van zijn bed. Hij móét. . . . spoed hij zich langs de Binnenwatersloot en bereikt dan een brug op Oude Delft. Geen kracht meer. Met vreeselijk veel moeite hijscht hij zich op de brug en valt over de leuning, maar blijft halverwege hangen. Hij beschouwt het nog steeds als een plicht er te komen.

Ja, 't gezicht was de afspiegeling van zijn innerlijk, dat hem zei, dat hij 't heelmaal niet leuk vond.

MUYS (Willem).

Tranen.

Waarom die tranen? bij dees kuische maagd
Verbergt de aard' die ik zoo veracht:
Ik zie haar liever, zooals zij werkelijk is,
Grijs-donker-zwart weg het vernis . . .
Men onderscheidt slechts vage vorm, geen kleur
Dan het nog onbesmeurde wit, dat de sleur
Waarin we 't liefst zijn, zoo jammerlijk verbreekt,
Daar 't grauwe nu zich onder 't gladde dek versteekt.
Want in een reine ruimte hooren wij niet thuis:
't Ongerepte bestrooien wij met iets anders;
Door de zuivere schoonheid worden wij verblind,
Wij glijden uit — wij strooien nog iets anders.
Een geluk — de ochtend is eindelijk aangebroken.
Reeds maken doode sporen breede gore strooken,
'n Grauwe modderkleur doorpapt 't bleeke vel:
Het is haar *eigen* kleur, die er doorhenen smelt!

(één couplet gecensureerd).

H. BOOS.

Klein sprookje.

Er was eens
Nietwaar, mijne Heeren' de tijd, dat men U nog zonder meer als kleuter klassificeerde, is al lang geleden, dat een sprookje een aangenaam gevoel van volwassenheid in U opwekt.
Er was dan eens een jongetje. En zooals alle kleine jongetjes was onze jeune premier geen jongetje meer, maar een flinke 1ste jaars. Ontmoette U ooit een eerste jaars, die zichzelf niet heel groot vond?
Dit jongetje nu had alle eigenschappen die des jongetjes zijn. Hij sprak tot zijn vriendjes altijd vieze woorden. Want, mijne Heeren, spreken flinke eerste jaars tot hun vriendjes niet altijd vieze woorden?
Niet verder, mijne Heeren. Dit sprookje verveelt me, en U verveelt het allang. Ik blijf verder maar liever in stilte Uw

EERSTEJAARS.

Python magistralis L.

Door twee gaatjes in de teen
van 't eene linkerbeen
kwam 't gif naar binnen buigen
liet zich willig opwaarts zuigen
kon zich haast niet meer bedwingen
zat al voor 't hart te dringen . . .
Maar berouw kwam voor de zonde
en 't gif begon zijn ronde
maar nu om 't hart gebogen
werd 't toen weer weggezogen.
Ligt, 't tweegat uitgevogen
nu dus ergens op te drogen.

C. F. MEESTERS.

Zenuwinrichting.

„Goeje grutjes Jan, ik ben blij je weer eens te zien,” en ik stak mijn hand door het ijzeren heg dat ons scheidde. Jan zei ook iets dergelijks en keek eigenaardig, want hij stond op het voetbalveld. Het was eigenlijk zielig, hoe die arme kerel, wie heeft me dat ook weer gezegd?, had gemeend een stuk in zijn kraag te moeten drinken. Daartoe had hij in het Gemeentehuis alle kruiken bij elkaar gezocht en zich met deze geestesproducten gedurende enkele dagen afgezonderd op zijn kamer. Hij wilde zich eerst de geest, die uit de kruiken sprak volkomen eigen maken. Hij was er helaas niet in geslaagd, want op een avond vonden we hem in een delirium toen we op zijn kamer kwamen.

Hiervan herstelde hij zich niet, zoodat de hem behandelende geneesheer besloot hem voorloopig in een koffer te doen. „Hoe lang denk je dat het nog regent,” vroeg hij. Nee, dat optrekken van zijn linkerbroekspijp had hij vroeger nooit gehad. „Zoo te zien nog drie,” schatte ik om hem gerust te stellen.

„Jammer,” verzuchtte hij. „Een goede vulpen zou juist zoo van pas komen bij de aanstaande examens.”

Plotseling zag ik een in het wit gekleed persoon naast me staan die haar hand op mijn schouder legde en zich tegelijkertijd tot Jan richtte: „Het spijt me Jan;” merkte zij op, „maar de liefde is voorbij” en vervolgens tot mij: „U hebt U weer veel te dik gemaakt, de dokter heeft gisteren nog gezegd, dat U zich vooral slank moest houden, dan was U het vlugst officier.”

Jan stak zijn hand uit. „So long,” zei hij. Vlug greep ik naar zijn wijsvinger en kuste haar.

A. LIND.

VAN ONDER DE KRONEN

Op Zaterdag 1 Maart zijn voor de Reunisten honderden slaappleatsen nodig. Iedereen, die een bed beschikbaar heeft, wordt verzocht dit op te geven aan ondergeteekende, of in te teekenen op de daarvoor bestemde lijsten.

Namens het Bestuur van de Delftsche Studenten Sociëteit „Phoenix”,

P. VAN LEEUWEN,
Vice-Secretaris.

D.S.R.V. „LAGA”.

Het Bestuur van de D.S.R.V. „LAGA” heeft zich op 25 Januari j.l. als volgt samengesteld:

K. F. VALKEN, President
O. J. v. d. VORM, Secretaris
J. v. d. HOEVEN, Thesaurier
J. B. POSTEL, Commissaris A
J. W. GOOZE ZIJL, Commissaris B.

Namens het Bestuur,
O. J. v. d. VORM, Secretaris.

J. J. PETIT

Hippolytusbuurt 31, Tel. 591

Heeren Modes
Heeren Hoeden
Heeren Kleeding

CORPS LEVERANCIER

Fa. H. C. JANSSEN

Noordeinde 38-40 - Delft

Stalhouderij en
Luxe Autoverhuur

Speciaal ingericht voor alle
gelegenheden.
Dag en nacht geopend.

Taxibedrijf

Telefoon 499

„OMEUFA”

VOOR
SOCIETEITS-
MEUBILAIR

Adres: Choorstraat 28
Telef. 2382 - Delft

HEINEKENS BIEREN

Overal en Bovenal

Hoofdagenschap: J. T. POST

VROUWJUTTELAND 4 DELFT - TELEFOON 92

Een aloude en
goede MOS
's avonds alleen nog
een BIERTJE bij

Jan Garos

OUDE JENEVER

Drink als regel matig, maar dan ook regelmatig

DE KUYPER

'n vorstelijk
glas bier

Oranjeboom

Stoomblekerij
Chemische Wasscherij

„OZON”

Telefoon 778462
VOORBURG

Voor de Heerenwasch.

Fotograaf...

KOORNMARKT 72

REPETITOREN

G. S. Veltrop, Wiskunde, Natuurkunde, Mechanica,
Paulus Buysstraat 40, Den Haag.

Dr J. Deknatel, Wiskunde voor P₁ en P₂,
Botaniestraat 10, Delft

H. A. Lauwerier, Wiskunde voor P₁ en P₂,
Lindestraat 2, Den Haag.

Ir F. Algie, Mechanica en Electrotechniek,
Westerlookade 16a, Voorburg, Tel. 779092 (Den Haag).

Dr Ir U. Ph. Lely, Analyse (Diff. en Int. rek.) Anal. Meetk.,
Theor. v. Maxw. v. Blankenburgstr. 17, Den Haag. T 335740.